

?Kràmpack, una comèdia que no passa de moda

Vint-i-quatre anys després de la primera estrena, quatre joves actors dirigits per Pep Anton Gómez retornen Kràmpack als escenaris, amb parada a Manresa

Kràmpack és una obra escrita pel conegudíssim Jordi Sánchez, que va estrenar als teatres com a actor amb els seus amics Joel Joan, Eduard Fernández i Mònica Glaenzel l'any 1994. En aquell moment va ser una revolució, fins i tot es diu que va marcar tota una generació per la controvèrsia dels temes que tracta. Va assentar precedent per a la sèrie de *Plats Bruts*.

El 2019, la passió pel teatre i la predilecció per l'humor de Sánchez uneixen Àlex Ferré com a actor i Pep Anton Gómez de director per tornar *Kràmpack* als escenaris. Protagonitzat per quatre joves actors, Jaume Casals, Lídia Casanova, Àlex Ferré i Mikel Iglesias, que reviu el Xavi, la Berta, el Pau i el José Luis. White Moose és la productora encarregada d'aquesta obra que, després d'una primera temporada a Aquitània Teatre a Barcelona, ara s'ha embarcat en una gira per Catalunya amb passis arreu, com el del dissabte 6 de març a Manresa després de dues cancel·lacions.

Sense canvis destacables de guió, però completament adaptada a l'actualitat. S'han canviat les pessetes a euros i s'ha modernitzat el llenguatge. A més, s'han modificat alguns comentaris o bromes masculistes. Després de més de cent passis de la nova versió de *Kràmpack*, els quatre actors coincideixen en el fet que l'obra «ha reposat». Casanova comenta que amb el temps «vam fer l'esforç de portar-ho molt cap el nostre terreny» i Iglesias destaca que li agrada molt «el to i com ha quedat».

Kràmpack al Teatre Conservatori de Manresa.

Kràmpack és una comèdia sobre les relacions humanes, les sensacions i les inquietuds dels joves. En definitiva, d'amor. Pep Anton Gómez ha volgut donar, en paraules de Casals «aquest punt més poètic i dramàtic». La forma tan poc concreta de tractar les inquietuds dels joves en el text de Sánchez fa l'obra apta per a qualsevol moment i edat. Els més joves es poden sentir identificats en molts aspectes, segons Casals «en aquest punt d'independitzar-se amb amics i tot això». Els més grans també reflexionen sobre temes de sexualitat. Iglesias apunta que «et penses que els joves revolucionen el món i t'adones que els adults també estan evolucionant». Val a dir que la bisexualitat o l'homosexualitat ara no estan tan estigmatitzades o invisibilitzades com en la primera estrena de l'obra, gràcies a l'evolució de pensament i a l'auge de moviments com el feminisme. Casals valora «que hi hagi dones també a l'equip que hi posin el punt lila».

Tot i això, la comèdia no deixa de mostrar de manera còmica i fresca les inquietuds dels joves. Tracta la història de tres amics que van a viure junts i, per acabar d'omplir les habitacions, s'hi instal·la l'exparella d'un d'ells. El fil conductor és la notable tensió sexual. No només amb la Berta. El Pau i el Xavi fan *kràmpacks* de tant en tant, «no en sabem de fer carícies; hòsties i una palla». El joc de personalitats en les relacions és un tema de rerefons molt sonat que diverteix el públic. Casanova apunta que no ho han tractat com una comèdia, «però com més pateixen els personatges, més riu la gent».

Kràmpack al Teatre Conservatori de Manresa

En resum, una comèdia per a joves i no tan joves, que tracta temes universals amb els quals sentir-se identificat i reflexionar. Una obra molt recomanable per passar una bona estona. Fins i tot se t'oblida que encara duus la mascareta posada.